

1 juli 2014,

Doña Ina!

Ik herken onmiddellijk de stem en als een getrainde hond van Pavlov komen mijn speekselklieren op gang. Die roep staat gelijk aan overheerlijke verse tortillas. Zo vers dat ze recht van de hete plaat komen en soms nog te warm zijn om vast te houden. Of een bonensoep met stukjes cactusblad (nopal), of verse eieren van haar “freerange “scharrelkippen, de naam niet gestolen. Ze scharrelen echt overal vrij rond, zelfs in de slaapkamer van Doña Rosa, totdat ze beseffen dat die vloer nu van cement is en niet meer de aardevloer van vroeger. Doña Rosa, mijn buurvrouw, een vrouw van de sierra in Oaxaca die naar Puebla is verhuist op zoek naar werk en hier is gebleven, Doña Rosa de moeder van 10 kinderen waarvan de helft naar Amerika is getrokken, op zoek naar een betere toekomst.

Dit keer bracht ze een bord vol stomende onderdelen van het varken, gekookt dik vel, de neus gehakt in grote brokken, en enkele stukjes die wel op vlees – zoals ik het ken - gelijken. *Waar is het feest*, vraag ik haar? Want ondertussen weet ik wel dat dit varken, en zeker nog twee van zijn broers, zijn opgeofferd voor de viering van een of andere Santito- een heiligbeeld. Ben ik dan al zolang in Mexico dat ik al verlang naar een tortilla gevuld met dit vlees en een lekkere rode pikante salsa? Of heb ik gewoon honger en doet mijn over het algemeen vegetarisch dieet er nu niet toe.

Ik ben nu al wekenlang dagelijks muren aan het bouwen, muren van leem en stro. Ik kan me echt wel een beetje specialist noemen. Ik herken en voel de verschillende types aarde en weet welke aarde het juiste kleigehalte heeft om te bouwen. Ik herken, en ja een detail misschien, het verschil tussen de uitwerpselen van de koe en die van het paard. Ik verwerk namelijk de ontlasting in een plaaster om de muren af te werken . En die van het paard zijn duidelijk de beste. Mijn ochtendwandelingen bestaan er dan ook in, gewapend met een emmer en schop , een paardentrail op te sporen en de wegeltjes door de bossen te ruimen van paardendrol. Zeer nuttig voel ik me dan!

We zijn een studio aan het afwerken die zal dienen om de kruiden en groenten uit de tuin droog te bewaren en te verwerken tot producten van Semilla 5, Dit wordt de verkoopsnaam van Casita de Barro ten voordele van het schooltje. De naam Semilla 5 hebben we ontleent aan de 5 zaden die de boer zaait bij het planten van maïs. Eén zaadje is voor de muis, één voor de vogel, één voor de dief die op de velden steelt, één voor thuis en het laatste zaadje Semilla 5, is om te delen. (zie filmke op deze webstek op de pagina http://www.solidariteit-mexico.be/casita_wie.html.)

De opbrengst van de verkoop van de producten komt dus ten goede aan het schooltje. We hebben lang nagedacht wat de volgende stap was in het project van Casita de Barro .Het besluit was dat voor elk succesvol project een zekere graad van financiële autonomie nodig is. De activiteit van het kweken van groenten voor eigen consumptie met milieuvriendelijke technieken is in lijn van onze missie om een grotere voedselzekerheid te garanderen en een gezond voedselpatroon. De producten die ik al op de markt heb gebracht zijn confituren met het fruit van de onze fruitbomen,. Zongedroogde tomaatjes van eigen kweek in olijfolie met Italiaanse kruiden. Kruidenmengeling voor de bereiding van pasta, en voedingssupplementen zoals capsules gevuld met tot poeder gemalen bladeren van spinazie, amaranto, snijbiet voor calcium en ijzer. Of tot poeder gemalen cactusplant (nopal) als preventie voor diabetes en gastritis. Het departement van Ontwerp en Architectuur van de Ibero Americano Universiteit Puebla is een logo aan het ontwerpen. Moest dit niet tot een goed einde komen dan heb ik altijd een grafisch kunstenaar in huis die met enkele uurtjes aan de computer een origineel en doordacht design kan creëren. Manuel heeft echt het talent, al zeg ik het zelf!

Het regenseizoen is volop bezig, een beetje teveel regen naar mijn zin Maar blijkbaar is op elke plaats van de wereld het klimaat een beetje uit zijn doen. Het is een hele uitdaging om de natuurlijke

bouwmaterialen waterdicht te maken. Aardbevingen zijn niets voor de lemen muren in vergelijking met de schade van het stormweer dat we de laatste maand al cadeau hebben gekregen.

Het schooltje heeft zijn eerste grote stormen vrij goed doorstaan, maar er zijn enkele zwakke punten in het dak. Die proberen we nu op te lossen om de schade in te perken. Dit alles zou opgelost zijn met het dak van de tweede verdieping erboven. Maar zover zijn we nog niet. In ieder geval is er al een aardig sommetje bijeengespaard op de rekening van Solidariteit Mexico. We zijn jullie zeer dankbaar daarvoor. Misschien lukt het ons om het volgende regenseizoen zonder lekken door te komen.

Naast het educatief programma s' namiddags ben ik ook Engelse les aan het geven in de derde kleuterklas. Op uitnodiging van het oudercomité. Het is grappig hoe de angst die ik in het begin op de gezichtjes van de kinderen las omdat ze niets verstonden nu omgeslagen is in een speelse curiositeit om meer te leren. Op een gegeven moment tijdens de les wist ik niet meer hoe ik enkele vechtende jongens uit mekaar moest houden en ik haalde het in mijn hoofd om hen te bevelen onder te tafel te kruipen: *boys...sit under the table*. Ik maak er een punt van geen Spaans te praten tijdens de les. Wat ik niet had verwacht was dat de juffrouw niet had verstaan wat ik zei en het gevolg was dat de jongens, die mijn instructie gehoorzaam uitvoerden, gestraft werden. Oeps.

We hebben zowel de kleuterklassen als de middelbare school van Tecuanipan op bezoek gekregen., Vergezeld van een ouder, Dat is een belangrijke stap is voor Casita de Barro in de erkenning van het project binnen de gemeenschap. We hopen volgende jaar deze relatie uit te breiden. Studenten van de universiteit draaien nog steeds mee in de projectwerking. En onze training in de pedagogie van Montessori werpt vruchten af. We zien hoe de jongeren enthousiast reageren op de activiteiten en bijleren. Ze hebben gewerkt aan een nieuwsbericht waar zowel de camera, de interviews, als de regie door hen is uitgevoerd. Het wordt nu nog een beetje bijgeschaafd door een student van de universiteit. En dan wordt de video gepresenteerd aan de ouders tijdens de laatste dag voor de zomercursus.

Ondertussen heb ik mij rijkelijk bediend met van de rijst die naast het verschrompeld en gekookte varkensvel lag. Als goede echtgenote laat ik die lekkernij voor mijn man. *En Mexico, lo único que no se come de un puerco es su grito*. "Het enige wat er overschiet van een varken in Mexico is zijn schreeuw." En met deze volkse wijsheid bedek ik het bord met een doek tegen de vliegen en werk ik verder aan mijn moddermuur.

Ps. De studio kan ook omgetoverd worden tot een gastenverblijf. Altijd welkom!

INA